

Chiara Luce Badano

Chiara Badano sa narodila 29. októbra 1971 v severotalianskej dedinke Sassello. Bola jediným a vytúženým dieťaťom svojich rodičov – Marie Teresy a Ruggera, čakali na ňu necelých 11 rokov.

V rodine Badanovcov bola viera súčasťou bežného života. Chiara odmala počúvala biblické príbehy od svojej matky, bola priateľská a temperamentná, občas jej padlo zaťažko poslúchnuť rodičov – také úplne normálne dieťa. Rodičia ju viedli k veľkodušnosti a k láske k chudobným. Ako malá darovala svoje najlepšie hračky chudobným deťom a túžila sa stať detskou lekárkou v Afrike.

Milovala prírodu a šport: lyžovanie, plávanie, bicyklovanie, hrala na klavíri. Mala zmysel pre spravodlivosť, súcit s najslabšími a lásku k pravde. Klamstvo jej bolo cudzie, ak urobila niečo zlé, nepokúšala sa vyhovárať.

Keď mala 10 rokov, pripojila sa k dievčenskej skupinke hnutia Focolare, ktoré založila počas druhej svetovej vojny Chiara Lubichová. Malá Chiara bola nadšená z týchto dievčat, ktoré boli iné ako ostatní, a v tomto období zatúžila „dať Boha na prvé miesto vo svojom živote“. Veľa času trávila so svojou najlepšou kamarátkou Chiccou. Spolu počúvali modernú hudbu, chodili na výlety a rozprávali sa o skúsenostiach s evanjeliom. V škole sa jej pre vieru niekedy posmievali a nazývali ju rehoľnou sestričkou, ale rozhodla sa túto bolesť znášať pre Ježiša.

Chiara sa na strednej škole veľmi veľa učila, napriek tomu z matematiky „prepadla“ a musela opakovať ročník. Bola to pre ňu veľká bolesť a sklamanie. Aj keď mnohí si mysleli, že učiteľka ju nechala prepadnúť neprávom, Chiara o nej nikdy nepovedala zlé slovo.

V roku 1988 sa dostavili bolesti ramena. Najprv to nevyzeralo vážne, ale po vyšetreniach prišla zdruvujúca diagnóza: rakovina kostí s nádorom na rebrách. Po prvej operácii ju počuli povedať: „Ak to chceš ty, Ježiš, chcem to aj ja.“ Čoskoro sa ukázalo, že nie je nádej na vyliečenie. Chiara len postupne začínala chápať, v akom vážnom stave sa nachádza. Keď sa to dozvedela, ležala polhodinu nehybne na posteli a nechcela s nikým hovoriť. Potom vstala a usmievala sa. Neskôr povedala, že to boli najťažšie chvíle jej života.

Chiara podstúpila chemoterapiu a vypadali jej vlasy, čo ju veľmi trápilo. Všetkých prekvapovala jej odvaha a schopnosť znášať veľké bolesti bez sťažností. Často hovorila: „Pre teba, Ježiš!“ Ťažký úder bol, keď už viac nemohla chodiť. Cítila, že Boh žiada od nej niečo viac, niečo väčšie. Zaujímala ju iba Božia vôľa. Chiara Lubichová, ako to bola zvykom v hnutí Focolare, jej darovala ako životné motto biblický citát: „Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia“ (Jn 15,5). Čerpala z toho silu v najťažších chvíľach. Dala jej tiež nové meno „Luce“, čo znamená Svetlo.

Napriek tomu, že bolesti sa zhoršovali, odmietala morfiom. Tvrdila, že chce mať jasnú hlavu, a že jediné, čo môže ešte darovať Ježišovi, je bolesť. Povzbudzovala tých, ktorí ju navštevovali a dodávala im odvahy. Zriedka rozprávala o sebe a svojej chorobe.

Chiara išla pokojne a vedome v ústrety smrti. Spolu s najlepšou kamarátkou vybrala čítania a pesničky na pohreb, sama pripravila prosby. Trvala na tom, aby si rodičia kúpili nové šaty, chcela, aby to bola radostná slávnosť bez plaču. Krátko pred smrťou sa rozhodla, že daruje očné rohovky. Jej posledné slová boli: „Čau, mama, buď šťastná, lebo ja som šťastná.“

Zomrela 7. októbra 1990, mala necelých 19 rokov. Za blahoslavenú bola vyhlásená 25. septembra 2010.

Zdroj: <http://www.dcmmajak.sk/zivotopis-bl-chiary.html>

Jana (Gianna) Berettová-Mollová

Jana Berettová (tal. Gianna Beretta) sa narodila 4.10. 1922 v meste Magenta v Taliansku ako desiate dieťa z trinástich. Päť z nich zomrelo v mladom veku, tri deti sa zasvätili Pánovi (dvaja kňazi a jedna rehoľná sestra). Kresťanské vzdelanie získala od svojich rodičov. Život považovala za nádherný Boží dar, naplno dôverovala Prozreteľnosti a bola presvedčená o potrebe a účinnosti modlitby.

Počas rokov štúdií na gymnáziu a univerzite sa naplno zaoberala činnosťami v katolíckej organizácii a v Spoločnosti sv.Vincenta de Paul, kde sa venovala mládeži a charitatívnej starostlivosti o starých a biednych. Po obdržaní titulu Doktor medicíny a chirurgie na univerzite v Padove v roku 1949, si otvorila ambulanciu v meste Mésero, blízko rodnej Magenty. V roku 1952 si obohatila svoje znalosti v odbore pediatria na Milánskej univerzite. V medicínskej praxi sa zvlášť zameriavala na matky, deti, starých a chudobných. Svoju profesionálnu dráhu považovala za misiu a tá jej nezabráňovala pokračovať v činnosti v katolíckej organizácii, pričom venovala ešte väčšiu pozornosť mladým dievčatám. Venovala sa aj svojím obľúbeným športom, lyžovaniu a alpinizmu. Nachádzala v nich príležitosť vyjadriť radosť zo života. Zaujímal ju aj vlastná budúcnosť, modlila sa a prosila Boha, aby spoznala Jeho vôľu. Pociťovala, že Boh ju volá do manželstva. Plná nadšenia sa odovzdala tomuto volaniu, s pevnou vôľou a presvedčením vytvorit skutočnú kresťanskú rodinu.

V tých časoch sa spoznala s inžinierom menom Peter Molla. Strávili spolu veľa času spoznávaním sa, prehlbovaním duchovného života, spoločnými modlitbami. Jana a Peter uzavreli manželstvo 24.9. 1955 v Bazilike sv.Martina v meste Magenta. V novembri roku 1956 Jana porodila prvé dieťa menom Pierluigi. V decembri o rok neskôr prišla na svet Mariolina a v júni 1959 Laura Mária. Jana zvládala svoje povinnosti matky, manželky, lekárky a aj napriek vyčerpanosti dokázala prejavovať radosť zo života.

V septembri 1961, po dovŕšení druhého mesiaca tehotenstva, nastali ťažkosti. Diagnostikovali jej nádor na maternici. Bol potrebný chirurgický zákrok. Pred operáciou prosila lekára, aby zachránil život, ktorý nosí vo svojom lone a odovzdala sa Božej prozreteľnosti. Podarilo sa zachrániť život malého stvorenia. Ďakovala Bohu a ďalších sedem mesiacov tehotenstva sa s neuveriteľnou silou venovala úlohe matky a lekárky. Ovládol ju strach pri pomyslení, že by sa jej dieťa malo narodiť choré a prosila Boha, aby sa tak nestalo. Niekoľko dní pred pôrodom bola pripravená obetovať svoj život, aby zachránila dieťa: „Ak sa treba rozhodnúť medzi mojím životom a životom mojho dieťaťa, neváhajte a zachráňte ten jeho.“ Dňa 21.apríla1962 ráno porodila dcéru, ktorá dostala meno Jana Emanuela. Jana Beretta zomrela o týždeň neskôr, 28.apríla, v nevýslovných bolestiach a opakujúc krátku modlitbu „Ježiš, milujem ťa; Ježiš, milujem ťa“. Mala 39 rokov. Pochovaná je na cintoríne v Mésero, 4 kilometre od Magenty.

Pápež Pavol VI. pripomenul Janin život veriacim pri nedeľnej modlitbe Anjel Pána, 23.9.1973, slovami: „mladá matka z milánskej diecézy obetovala svoj život, aby ho mohla dať svojej dcére“. Je zrejmé, že Sv.otec chcel poukázať na Kristovu obeť na Kalvárii. Pápež Ján Pavol II. ju vyhlásil za blahoslavenú 24.apríla 1994 za prítomnosti jej detí, manžela a príbuzných a vyzdvihol ju ako hrdinský vzor matky nášho storočia. Za svätú bola vyhlásená 16.mája 2004 na námestí sv. Petra v Ríme pápežom Jánom Pavlom II.

Sára Salkaházi

Pochádzala zo známej košickej rodiny, Narodila sa 11. mája 1899 ako druhé z troch detí.

Školské vzdelanie ukončila učiteľským diplomom v Košiciach. Sára bola dieťaťom s pevnou vôľou, chlapčenským temperamentom a rozhodným vystupovaním. Väčšinou a najradšej sa zapájala do chlapčenských hier. Jedna z jej spolužiačok a zároveň priateľka ju poznala ako dievča veselej povahy, výmyselníčku duchaplných žartíkov, ale spomínala aj jej hlboké sociálne cítenie, vernosť a vytrvalosť.

Ako učiteľka pôsobila iba jeden rok, z politických dôvodov nechcela vykonávať ďalej toto povolanie. Vyučila sa za kníhviazačku. Od roku 1919 začala prispievať do rôznych periodík. Ešte v tom istom roku dostala novinársky preukaz. Medzitým prežívala dynamický život novinárov, plný zmien. Vo svojom denníku píše o svojom predchádzajúcom živote: „Samostatnosť, cigarety, kaviareň, túlanie sa po širom svete s rukami vo vreckách, rýchla večera v malom hostinci, cigánska hudba,...“

V rokoch 1922 - 1923 bola niekoľko mesiacov zasnúbená. Sára si čoskoro uvedomila, že k jej veľmi temperamentnej, suverénnej povahe sa nebude hodiť život ženy hospodárskeho správcu niekde na majeri, a tak vrátila svoj snubný prsteň. V tom čase sa v jej srdci hlási vnútorný hlas, prebúdzajú sa v nej povolanie k zasvätenému životu... V jednej zo svojich spomienok o tom píše: „A čo, ak si ma vyhladol pre seba Pán Boh?... Prvé slovo už odznelo a ty si ho počula! A predsa si nerozhodná, nepokojná, hľadajúca, sužujúca sa, lebo je niečo, na čo si neodpovedala... možno je to zamestnanie, v ktorom nachádzaš toľko radosti,... možno iba tie niekoľko halierové cigarety, ktorých dym ťa predsa zahľadá tak nepreniknuteľne.“ Boj o povolanie trval presne desať rokov.

V roku 1927 sa zoznámila so sociálnymi sestrami v Košiciach. Jej moderný štýl a fajčenie pokladali síce za podivné, ale nebránili jej ceste do Spoločnosti. Sára uznala, že sa musí zmeniť aj za cenu ťažkých bojov. Za krátky čas si odvykla od fajčenia a od „voľnosti“, ktorú ponúkal novinársky život, aby mohla vykročiť na cestu vnútornej slobody, ktorá sa otvára duši, ktorá sa darovala Bohu.

V roku 1929 prijali jej prihlášku do Spoločnosti sociálnych sestier. Vo februári začala noviciát v Szegvári. Niekoľko mesiacov pred zložením sľubov prežila v Košiciach, kde na ňu čakala práca s organizovaním charity. Svoje prvé sľuby zložila na Turíce 1930 v Szegvári. Jej mottom bolo jediné slovo: „Alleluja!“

V jeseni 1932 bola preložená do Komárna, kde vykonávala podobnú službu ako v Košiciach, ale za omnoho ťažších okolností. Bola skutočne preťažená. Okrem organizovania charity, viedla kuchyňu pre deti, týždenne vyučovala dvadsaťšesť hodín náboženstvo a redigovala časopis "Katolícka žena".

V roku 1934 ju v stave krajného vyčerpania poslali naspäť do Košíc. Predstavené jej duševný stav posudzovali ako neistotu v povolani. V tomto roku nemohla zložiť sľuby. Začala sa najväčšia skúška života, akou prechádzali mnohí svätci, tzv. „prenasledovanie dobrými“. Sestra Sára bola ochotná pretrpieť všetko pre Kristovu lásku: „Chcem si dušu obrniť pred blížiacimi ťažkosťami. Neprosím, Pane,... ale ak mi ich pošleš, chcem ich prijať s láskou. Chcem sa na to pripraviť dopredu, hoci sa ma nepochopenie dotkne z ktorejkoľvek strany... nech ho prijmem ako príležitosť, ktorá ma vždy viac a viac bude spájať s Tebou!“ Cez duševné utrpenia nasledujúcich rokov v nej dozrievala milosť nepretržitého dôverného kontaktu s Božským Snúbencom.

„Jediným šťastím je byť Božím dieťaťom, je to šťastie, kedy všetko ostatné sa stáva ničotným,“ píše svojej priateľke.

Maďarskí benediktíni žijúci v Brazílii, ponúkli sociálnym sestram možnosť pracovať v misiách. Sestra Margita Slachtová, generálna predstavená, ktorá poznala túžby sestry Sáry, nezamietla jej prosbu. Sestra Sára preto odišla na prípravu do Materinského domu v Budapešti. Medzičasom, kvôli nepriaznivo sa vyvíjajúcim udalostiam druhej svetovej vojny, stalo sa nemožným vycestovať na misiu do Brazílie. „Už ani neprosím, aby som sa dostala do Brazílie, prosím iba, aby som mohla sväto žiť, sväto slúžiť Pánu Bohu.“ - píše vo svojom denníku.

Večné sľuby zložila na Turíce r. 1940. Jej novým mottom bolo: "ALLELUIA! ECCE EGO, MITTE ME!" (Hľa, tu som, pošli mňa!).

Stále silnejšie v nej dozrievala túžba, aby mohla svoj život obetovať „pre prípad, ak by nastala doba prenasledovania Cirkvi, Spoločnosti a sestier“ (citát z modlitby obetovania svojho života). Dostala k tomu súhlas. Obetovanie sa uskutočnilo v kaplnke Svätého Ducha v Materinskom dome Spoločnosti v úplnej tajnosti, v prítomnosti predstavených koncom roka 1943.

Sociálne sestry zachraňovali s veľkou odvahou prenasledovaných, hlavne Židov. Za záchranu života im vďačí okolo tisíc osôb, približne sto z nich sestry Sára. Sociálne sestry ukrývali vo svojich domoch mnoho prenasledovaných, ktorým vybavili falošné doklady.

27. decembra 1944 obklúčili „nyilasí“ Robotnícky ženský domov na ulici Bokréta v Budapešti, ktorý viedla sestra Sára. Pátrali po Židoch a zatkli štyri podozrivé osoby. Sestra Sára práve nebola v dome, prišla až na koniec akcie. Mohla sa zachrániť pred zatknutím, ale neurobila to. Ako zodpovednú vedúcu domu aj ju odvliekli a podľa očitého svedka ju ešte v ten istý večer vyzlečenú donaha - odstrelili do ľadového Dunaja. Sestra Sára si minútu pred popravou pokľakla, obrátená smerom k svojim vrahom a s očami pozdvihnutými k nebesiam sa prežehnala veľkým krížom. Pán Boh prijal obeť jej života, jej martýrium sa naplnilo.

Žiadnej zo sociálnych sestier, ktoré sa zúčastňovali na akcii záchranu Židov, sa nič nestalo. Ani jedna sestra neprišla o život v dôsledku ukrývania prenasledovaných počas druhej svetovej vojny.

Za tento prejav hrdinskej lásky, sestry Margite Slachtovej a sestry Sára Salkahaziovej, udelila Izraelská vláda vyznamenanie "In memoriam", a v záhrade JAD WASHEN na ich počesť vysadili strom úcty a vďaky.

Pier Giorgio Frassati

Pier Giorgio (Peter Juraj) Frassati sa narodil sa roku 1901 vo veľmi bohatej buržoáznej rodine. Jeho otec Alfréd Frassati bol známym žurnalistom a matka Adelaide Ametisová maliarkou. Jeho mladosť bola pokojná a radostná; rodina sa hneď o rok rozrástla aj o jeho sestru Lucianu. Súrodenci vyrastali spolu a vo vzájomnej láske a jednote. Vzdelanie dostávali zo začiatku individuálne, súkromne, až neskôr nastúpili do štátnych škôl. Neskôr bol zapísaný na „Massimo Azeglio“. Rodičia ho zverili saleziánovi don Cojazzimu (ktorý neskôr napísal silne entuziastický životopis Piera Giorgia). Salezián ho namiesto vyučovania literatúry zasvätil do kresťanskej spirituality. V tom čase Taliansko prechádzalo dôležitými ekonomickými a sociálnymi medzníkmi. Práve v Turíne sa začal významný rozvoj podnikania a ekonómia prešla z typicky roľníckeho spôsobu, k spôsobu priemyselnému. Vládna politika našla v denníku „La Stampa“ u Pierrovho otca silnú a zároveň vyrovnanú podporu. V tomto kontexte Pier Giorgio pochopil aktuálne problémy, ktoré sa snažili vyriešiť ekonomickú nestabilitu a zároveň zánik hospodárstva. Počas štúdií začal navštevovať Diela sv. Vincenta, ktorým venoval veľa svojho voľného času a takto sa dostal do hlbšieho kontaktu s chudobou a biedou. Bol jednoznačne veselým mladíkom so silným zmyslom pre priateľstvo. Rád a často podstúpil náročné výlety do hôr. Kvôli rodinným ekonomickým problémom odchádzal na leto do Alassie alebo do Forte dei Marmi. V rokoch 1917-1918 navštevoval jezuitské lýceum: v tom čase mal trochu problémy s latinčinou. Napokon pochopil, že nepretržitým a odhodlaným opakovaním môže aj on dosiahnuť uspokojujúce výsledky. Začlenil sa do viacerých katolíckych kongregácií a organizácií, častejšie pristupoval k Eucharistii, čím rástla jeho náklonnosť k Bohu. Začal navštevovať aj Mariánsku kongregáciu, kde sa rozvíjala aj jeho úcta k Panne Márii. Jeho najobľúbenejším duchovným čítaním boli listy sv. Pavla a diela sv. Augustína.

Keď v Taliansku opäť prepukla vojna, mladý Pier Giorgio prežíval s trpkosťou a horkosťou smutné dni. Komornej ich domu, ktorá už prišla na fronte o svojho brata, sa jedného dňa opýtal: „Natália, vy by ste nevydali svoj život na to, aby sa ukončila vojna?“. Na negatívnu odpoveď mladej ženy rázne reagoval: „Ja by som určite, hoci aj hneď dnes.“ Vedomý si nutnosti, ktorá je predovšetkým požadovaná od kresťanov – teda nutnosť aktívnej prípravy k službe spoločnosti, napísal pri príležitosti pochodu ponad Rím roku 1922 „v tejto ťažkej chvíli prostredníctvom našej vlasti, my katolíci a špeciálne, my študenti, máme pred sebou veľkú povinnosť: formáciu nás samých; nás, ktorí sme milosťou Božou katolíci. Nemôžeme premárniť najkrajšie roky nášho života, ako to bohužiaľ robí mnoho mladých, ktorí sa zaoberajú pôžitkom dobier, ktoré neprinášajú dobro, ale ako ovocie nesú so sebou nemorálnosť našej modernej spoločnosti. My sa musíme povzbudzovať k tomu, aby sme boli stále pripravení vytrvať v zápasoch, ktorým sa určite nevyhneme.“

Po maturite sa zapísal na Vysokú školu technickú v Turíne a aj napriek odporu rodiny si vybral odpor priemyselnej inžinierstva. Po jej ukončení sa chcel venovať banskému sektoru a činnosti blízkej práci v bani. Veľa sa trápil nad knihami aj kvôli svojej aktívnej práci v charitatívnych organizáciách. Z jeho zápiskov sa dozvedáme ako pristupoval k štúdiu – ako k nutnosti a zároveň užitočnosti na prípravu k vykonávaniu profesionálnej práce. Počas študentského života, roku 1923, stretol Lauru Idalgovú, ktorá sa mu zapáčila. No priateľstvo, ktoré bolo medzi týmito dvomi ľuďmi z rozličných spoločenských tried, nebolo radostne prijaté v rodine Frassati. Pier Giorgio tak trpel aj kvôli láske.

Zostal však aktívny a vnútorne vyrovnaný. So svojimi najbližšími priateľmi založil „spoločnosť“ veľmi radostnú, ktorá je neskôr nazvaná „Tipi loschi“ (podivní ľudia). Boli to mladí ľudia navzájom pozorní k svojmu vnútornému životu a taktiež k pomoci chudobným, biednym a utláčaným, taktiež emigrantom. Keď im jeho sestra Luciana darovala 1000 lír (svojho času veľmi hodnotná suma peňazí), prideliť časť Konferencii sv. Vincenta a časť na kultúrne účely. Vždy viac a viac dozrievala myšlienka hľadajúca spôsob ako byť profesionálne k dispozícii bližným a takto slúžiť núdzným veľmi diskretným a zároveň konkrétnym spôsobom. Roku 1925 sa jeho sestra Luciana vydala. Medzi jeho rodičmi sa začali výrazné spory; práve v čase jeho promócií, a tak prijal ponuku a začal spolupracovať s denníkom „La Stampa“, z túžby stáť blízko pri otcovi, rozhodujúcemu sa opustiť manželku.

Roku 1925, teda v roku svojej smrti, Pier Giorgio svojím životom neprestajne prejavuje odhodlané úsilie a veselosť; avšak v jeho zápiskoch a aj v priateľských rozhovoroch sa začína objavovať myšlienka smrti. Akoby cítil, že už mu nezostáva veľa času. Choroba (obrna) prepukla náhle a vo veľkom rozsahu. Vtedajšia medicína nedovoľovala vykonať komplexnejšiu a kvalitnejšiu liečbu. Pier Giorgio zomrel 4. júla 1925 ako 24-ročný.

Pier Giorgio Frassati bol priateľom všetkých. V každej činnosti a aktivite svojho krátkeho života prejavoval bezhraničnú dôveru v Boha a Jeho Prozreteľnosť. Životné skúšky zvládal úspešne a s odhodlaním, no zároveň veľmi vyrovnané, pokorne a radostne. Svoj voľný čas zasvätil prevažne činnostiam v prospech blížnych, biednych a opustených. Žil obyčajným životom, a predsa však životom výrazne orientovaným k službe spoločnosti a odhodlanosti a pripravenosti podriať sa Božím zámerom. V spomienkach priateľov je výrazne spomenutá jeho pokojnosť a vyrovnanosť duše ako aj dôvera v plány Božej Prozreteľnosti. Pier Giorgio mal veľmi rád hory a blízkosť prírody. Veľmi známou sa stala jedna fotografia, ktorá ho zobrazuje pri výstupe na horu, na ktorú jeho priateľ napísal slová: „Smerom k výšinám“: motto ktoré zhrňa jeho chápanie celého ľudského a duchovného života. Blahorečený bol 20. mája 1990.

Mária Goretti

Patrónka mladých, mladých žien, čistoty a obetí zneuctenia

Narodila sa 16. októbra 1890 v Corinalde v Ancone, v Taliansku. Jej otec farmár sa presťahoval so svojou rodinou do Ferrier di Conca, blízko Anzio. Zomrel na maláriu a jej matka sa musela veľmi usilovať, aby mala čo dať jesť svojim deťom. V roku 1902 sa ju osemnásťročný sused Alessandro Serenelli pokúsil zneuctiť. Keď Mária za žiadnu cenu nechcela, Alessandro ju začal bodiť nožom. V nemocnici pred svojou smrťou Alessandrovi odpustila. Ale jej smrť neskončila odpustením. Alessandra chytili a odsúdili na 30 rokov väzenia. Neolutoval svoj čin, kým sa mu neprisnilo, že bol v záhrade a Mária mu dala kvety. Keď sa prebudil, bol akoby iným človekom, všetko oľutoval a začal žiť lepším životom. Po 27 rokoch ho prepustili. Išiel rovno k Máriinej matke prosiť o odpustenie. Ona povedala: „Keď ti odpustila moja dcéra, kto som ja, aby som ti ho odmietla?“ A odpustila mu. Keď Máriu v roku 1950 vyhlásili za svätú, Alessandro sa zúčastnil kanonizácie. Kanonizoval ju pápež Pius XII. ako ideál mladých. Hovorí sa o nej ako o mučeníčke, pretože bojovala proti Alessandrovm pokusom o sexuálne zneužitie. Avšak to najdôležitejšie bolo, že mu dokázala odpustiť. Jej starosť o dušu svojho nepriateľa si vyžiadala obeť smrti.

LAURA VICUÑA

Dievča, ktoré našlo Ježiša a dalo život za obrátenie svojej matky.

Laura sa narodila 5.4. 1891 v hlavnom meste Chile (Santiago de Chile) v ťažkých časoch, ktoré ovplyvnili jej rodinu. Trpeli dôsledkami emigrácie. Otec, José Domingo, politicky prenasledovaný, musel utiecť na juh krajiny. Po jeho smrti rodina ostala v chýlostivej ekonomickej situácii. Matka, Mercedes Pino, pracovala ako dámska krajčírka. V roku 1899 sa rozhodla emigrovať do Argentíny aj so svojimi dcérami, Laurou a Júliou. Malá Laura si uvedomovala, že jej matka žije hriešnym životom s farmárom Manuelom. Laura sa kvôli tomu veľmi trápila.

Počas letných prázdnin v roku 1902, Manuel Mora sa ju pokúsil dvakrát znásilniť. Keďže ho odmietla, prišla o finančnú pomoc na to, aby mohla pokračovať v štúdiu. Sestričky Dcér Panny Márie Pomocnice v Juníne ju prijali bezplatne.

V kolégiu prijala 1.sv.prijímanie a pocítila túžbu navždy slúžiť Bohu. Laura mala iba 10 rokov, ale dokazovala zrelosť vo viere, výnimočnú na svoj vek. Do denníka si napísala: „Bože môj, daj mi život lásky, ponižovania a obety.“ Každý deň sa modlila za uzdravenie duše svojej matky a prosila Boha, aby jej dal dost síl, aby dokázala opustiť Manuela. Pamätajúc na slová Ježiša: „Nie je väčší dôkaz lásky ako dať život za svojich priateľov“, Laura ponúkla ten svoj: „Môj život za jej.“ A tak sa obetovala za svoju matku.

Laurine slová boli vypočuté a choroba ju pomaly premáhala. Matka jej pred smrťou sľúbila, že odíde od Manuela Moru a vráti sa k Bohu. Laurine poslanie sa skončilo. Zomrela 22. januára 1904, nemala ešte ani 13 rokov. Hneď na druhý deň pri mŕtvom tele svojej dcéry, dodržala mama Mercedes svoj sľub a zmierila sa s Bohom.

V roku 1988 ju pápež Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslavenú. Telesné pozostatky Laury boli 2. marca 1956 prenesené do kaplnky Ústavu Dcér Panny Márie Pomocnice v Bahíe Blanca v Severnej Patagónii.